

טורי בלומנפלד אברהם-אבא
233357

בן טובה ויעקב-יחיאל

נולד ב- אב תרצ"ד 13.7.1934

התגייס לצה"ל במרץ 1952

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- כ"ח אלול תשי"ב 15.9.1952

בעת מילוי תפקידו.

בלומנפלד, אברהם־אבא

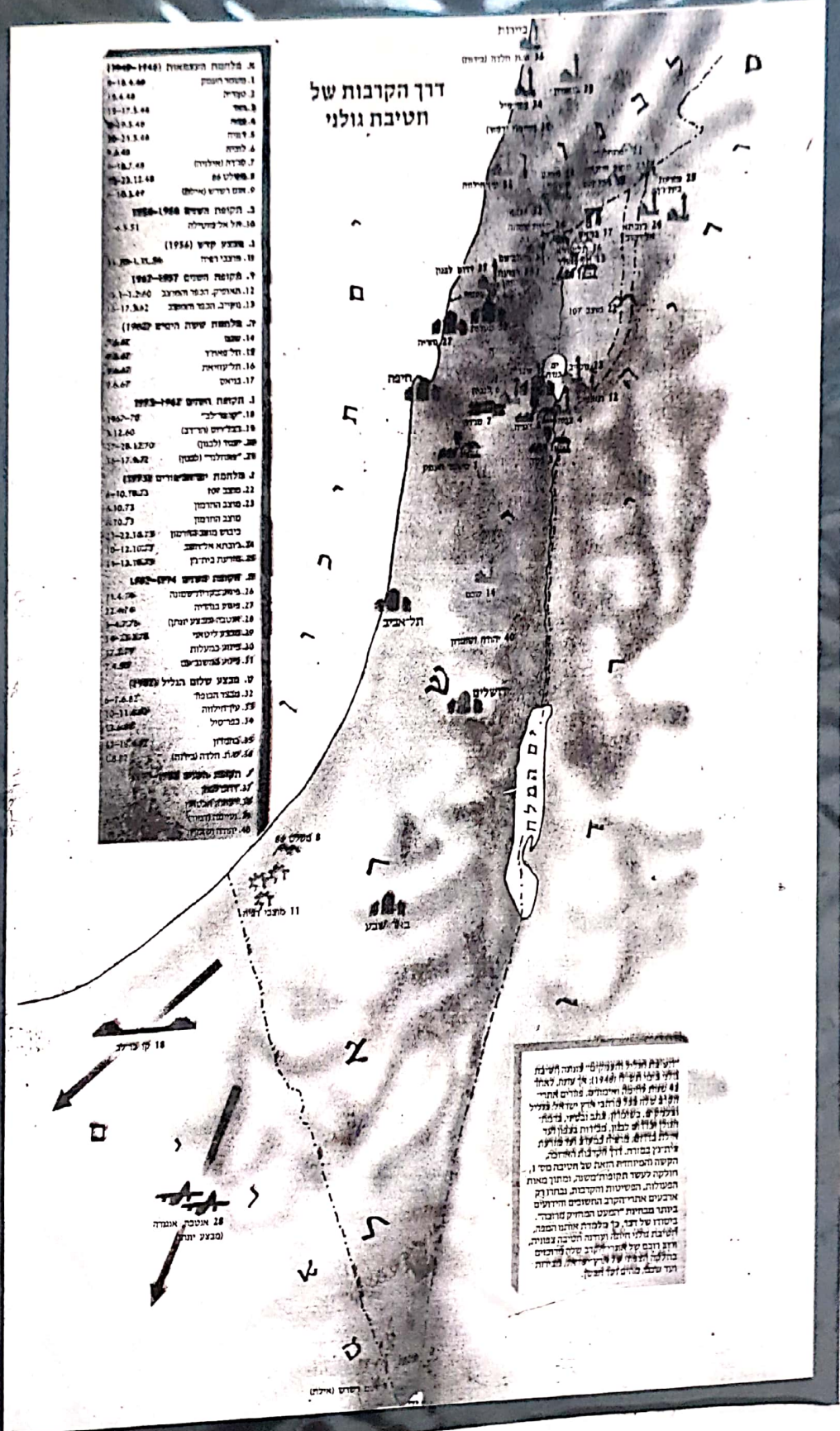
בן יעקב־יחיאל וטובה. נולד בראש חודש אב
תרצ"ד (13.7.1934) בעיירה פודולואיה
אשר ברומניה. השתייך לתנועת "בני־
עקיבא". עלה לארץ בשנת 1947 והגיע אליה
רק אחרי כמה חדשי־שיבה בקפריסין.
אחריו באו הוריו והתישבו בעכו. סיים
את לימודיו בחמש כיתות של בית־ספר
תיכון. מקצועו — נהגות וכו פירנס את
הוריו. גויס לצה"ל במארס 1952. נפל בשעת
מילוי תפקידו ביום כ"ח באלול תשי"ב
(15.9.1952) והובא למנוחת־עולמים בבית־
הקברות הצבאי בחיפה.

דרך הקרבות של החטיבה

דרך הקרבות של חטיבת גולני

א. מלחמת העצמאות (1948-1949)	
1. 18.4.48	הטלת הנשק
2. 18.4.48	קריית
3. 19.17.5.48	הר
4. 20.1.48	מנ
5. 20.21.5.48	הר
6. 20.21.5.48	הר
7. 20.21.5.48	הר
8. 20.21.5.48	הר
9. 20.21.5.48	הר
10. 20.21.5.48	הר
ב. תקופת המנדט (1948-1949)	
1. 20.21.5.48	הר
2. 20.21.5.48	הר
ג. תקופת המנדט (1948-1949)	
1. 20.21.5.48	הר
2. 20.21.5.48	הר
3. 20.21.5.48	הר
4. 20.21.5.48	הר
5. 20.21.5.48	הר
6. 20.21.5.48	הר
7. 20.21.5.48	הר
8. 20.21.5.48	הר
9. 20.21.5.48	הר
10. 20.21.5.48	הר
11. 20.21.5.48	הר
12. 20.21.5.48	הר
13. 20.21.5.48	הר
14. 20.21.5.48	הר
15. 20.21.5.48	הר
16. 20.21.5.48	הר
17. 20.21.5.48	הר
18. 20.21.5.48	הר
19. 20.21.5.48	הר
20. 20.21.5.48	הר
21. 20.21.5.48	הר
22. 20.21.5.48	הר
23. 20.21.5.48	הר
24. 20.21.5.48	הר
25. 20.21.5.48	הר
26. 20.21.5.48	הר
27. 20.21.5.48	הר
28. 20.21.5.48	הר
29. 20.21.5.48	הר
30. 20.21.5.48	הר
31. 20.21.5.48	הר
32. 20.21.5.48	הר
33. 20.21.5.48	הר
34. 20.21.5.48	הר
35. 20.21.5.48	הר
36. 20.21.5.48	הר
37. 20.21.5.48	הר
38. 20.21.5.48	הר
39. 20.21.5.48	הר
40. 20.21.5.48	הר

הקרב הראשון בין חטיבת גולני לבין כוחות המצור היה ב-18 באפריל 1948. החטיבה נכנסה למעוז המצור והחלה במשימתה להחזיר את אזורי המצור לידי הכוחות הישראליים. במהלך הקרב נהרגו מספר חיילים וחטפה נשק רב. למחרת, ב-19 באפריל, התחולקו החיילים לחמש קבוצות שנקראו 'קבוצות המצור' ונשלחו לטפל באזרחים שנכנסו למצור. הקרב הסתיים ב-20 באפריל, כאשר כוחות המצור נסוגו מן האזור. חטיבת גולני נחשבה לאחת מהיחידות הישראליות שהצליחה להחזיר את אזורי המצור לידי הכוחות הישראליים.

חטיבת גולני באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה". עשרות אחרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאתיים וחמישים חללים... כל אלו הם עדות ואמנה ומכאיבה למחיסת-הקרב ולמעילות המבצעיות... ועם זאת, רבים וטובים מבין רבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים וכמפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה כל תקופת שירותם חיתה ב"אימון ובשגרה".

הפרק הזה מוקדש לאלו אשר בסבב שנתי קבוע חיו "עולים לקר", "יורדים לאימון", יוצאים ל"רבילה", ל"נופש" ול"זעזוקה". לאלו שלא נטלו חלק בקרב וגם לא עברו את הנובל לצורך חזירה או פשיטה, לא סגרו באויב, וגם לא חילצו חבר מצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש, וכל שירותם תצאי חיה מבט"ש לבט"ש.

אם תשאל, תיודתך איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ת, 'קדש', 'ששת הימים' או 'יום הכיפורים'; במלחמת ההתשה והמרדמים, במבצע 'ליטאני' או 'של"ג', במלחמת לבנון או ב'שטחים'...

אם תשאל, הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים: על סיור הבוקר והסיור האלים, על התצפית והמארב, על ניווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, תחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד ובחטיבה. הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ, המ"מ, הסמל והרס"ר, את המאהל והשמירות, ההמתנה והשמעות... הכוונות, ה"הקפצות", המסדרים, ה"יציאות"... כולם לקחו איתם עם כל הזכרונות, את ה"קיטבוק", הפק"ל והתד"ל. שק-השינה, המדים והדרגות. אפוד-המגן, השש-בש, הקסדה ואין-ספור חוויות...

ועל כן, ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה ומאמץ וחזרו רטובים מריצת-לילה, ממסע, ממסרוח ומעשרות ימי אימונים: אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-לילה ואימון-יום, אימון מחלקתי, פלוגתי וגדודי. אימון-הפרט ואימון החטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה: ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר, עם שדין ותותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימייה ורימונים, עם חגור מלא או "חגור פילים"; עם קפל"ד ושכפ"ע, 'פאוצ'ים' ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "סטן", "עוזי", "צ'כי", "אפ-אן" או "גליל". עם מגל"ד ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות בגולני, פירושו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאווה את הכומתה החומה...

להיות בגולני, פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, לשרת בגדודים, ב"סיירת", ב"עורב", בפלוגת-הקשר, בפלוגת-ההנדסה או ב"מפקדה". להיות בגולני, פירושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"...

להיות בגולני, זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של אימון ושגרה!

אימוני החטיבה בשנות ה - 50

הדגל הירוק-צהוב: דגל חטיבת גולני

בשירו "החרמון של גולני" מזכיר המשורר חיים חפר את הנפת דגל החטיבה. הדגל הירוק-צהוב, לצד דגל הלאום ברגע השיא של שחרור מוצב החרמון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מבעד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ הזית הירוק על רקע כתום, ולצד הכומתה החומה כצבע האדמה, מן הראוי להסביר את צבעי דגל החטיבה - הדגל הירוק-צהוב.

צבעי הירוק-צהוב נולדו כנראה בהשפעת הצבעים שרואים בדרך כלל חיילי גולני בשיגרת האימון והתעסוקה - "אימון קיץ" בצפון הארץ, במרחבי הגליל ורמת-הגולן חירוקים, "אימון חורף" בדרום הארץ, במרחבי מדבר-יהודה או הנגב הצהובים.

יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל חטיבת גולני נולדו עוד בימי תש"ת, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילה (מפברואר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל וזעמקים הירוקים, וירדו אחר כך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל זירות הקרב של הנגב המערבי והנגב הדרומי הצהובים. ובכל מקרה מלוחים הצבעים הללו, צבעי הירוק-צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגרה.